

Sprawa T-362/04

Leonid Minin przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające w odniesieniu do Liberii — Zamrożenie funduszy osób i podmiotów związanych z Charlesem Taylorem — Kompetencje Wspólnoty — Prawa podstawowe — Skarga o stwierdzenie nieważności

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 31 stycznia 2007 r. . . . II - 207

Streszczenie wyroku

1. *Międzynarodowe prawo publiczne — Karta Narodów Zjednoczonych — Obowiązki z niej wynikające — Charakter wiążący dla Wspólnoty*

2. *Akty instytucji — Wybór podstawy prawnej*
(art. 60 WE, 301 WE i 308 WE; rozporządzenie Rady nr 872/2004; rozporządzenia Komisji nr 1149/2004 i nr 874/2005)
3. *Traktat WE — Zasady prawa własności — Zasada neutralności — Granice*
(art. 60 WE, 83 WE, 133 WE, 295 WE i 301 WE)
4. *Akty instytucji — Uzasadnienie*
(art. 253 WE; rozporządzenie Rady nr 872/2004)
5. *Międzynarodowe prawo publiczne — Zasada terytorialności — Akt wspólnotowy przewidujący środki ograniczające wobec państw trzecich — Brak skutku poza terytorium Wspólnoty*
(art. 60 WE i 301 WE; rozporządzenie Rady nr 872/2004; rozporządzenia Komisji nr 1149/2004 i nr 874/2005)

1. Skoro na mocy traktatu Wspólnota przyjęła kompetencje wykonywane uprzednio przez państwa członkowskie w dziedzinie stosowania Karty Narodów Zjednoczonych, postanowienia tej karty mają skutek wiążący dla Wspólnoty i na podstawie samego traktatu, który ją ustanowił, Wspólnota jest zobowiązana do przyjęcia, w ramach wykonywania swoich kompetencji, wszelkich niezbędnych przepisów umożliwiających jej państwom członkowskim wywiązanie się z obowiązków, które na nich ciążyą na mocy tej karty.

(por. pkt 67)

i 301 WE środków ograniczających skierowanych bezpośrednio przeciwko podmiotom indywidualnym, jeżeli wspólne stanowisko lub wspólne działanie przyjęte na podstawie postanowień Traktatu o Unii Europejskiej dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa przewidują takie działania Wspólnoty i gdy rzeczywiście zmierza ono do zerwania lub ograniczenia w części lub w całości stosunków gospodarczych z jednym lub większą liczbą państw trzecich. Tymczasem środki ograniczające niemające żadnego związku z terytorium ani z reżimem rządzącym państwa trzeciego nie mogą opierać się jedynie na tych przepisach. Wspólnota jest jednak właściwa do przyjęcia tych środków na podstawie art. 60 WE, 301 WE i 308 WE.

2. Wspólnota jest właściwa w przedmiocie przyjmowania na podstawie art. 60 WE

W tym kontekście Wspólnota była właściwa do przyjęcia na podstawie

samych tylko art. 60 WE i 301 WE rozporządzenia nr 872/2004 dotyczącego dalszych środków ograniczających w odniesieniu do Liberii, jak również rozporządzeń nr 1149/2004 i nr 874/2005 zmieniających to pierwsze rozporządzenie, wprowadzających w życie we Wspólnocie środki restrykcyjne, jakie zostały przewidziane we wspólnym stanowisku 2004/487, skierowane przeciwko prezydentowi Liberii Charlesowi Taylorowi i osobom go wspierającym. W istocie w zakresie, w jakim Rada Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, organ, któremu wspólnota międzynarodowa powierzyła główną rolę w utrzymaniu międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, uznaje, że tenże były prezydent i osoby go wspierające nadal stanowią zagrożenie dla pokoju w Liberii i w państwach ościennych, środki ograniczające przyjęte w odniesieniu do nich mają dostateczny związek z terytorium lub z reżimem rządzącym tego państwa, aby być uważane za zmierzające do zerwania lub ograniczenia w części lub w całości stosunków gospodarczych z jednym z państw trzecich w rozumieniu omawianych art. 60 WE i 301 WE.

3. Z zastrzeżeniem art. 295 WE, na mocy którego zasady prawa własności należą do zakresu kompetencji każdego z państw członkowskich, inne postanowienia traktatu uprawniają Wspólnotę

(por. pkt 68, 69, 74)

do przyjmowania środków o charakterze sankcji lub środków ochronnych, które ingerują w prawo własności osób prywatnych. Ma to miejsce w szczególności w dziedzinie konkurencji (art. 83 WE) i polityki handlowej (art. 133 WE). Tak samo jest w przypadku środków mających na celu zerwanie lub ograniczenie w części lub w całości stosunków gospodarczych z jednym lub większą liczbą państw trzecich przyjętych na podstawie art. 60 WE i 301 WE.

(por. pkt 77)

4. Uchybienie formalne w rozporządzeniu polegające na tym, że jeden motyw zawiera błędne ustalenia faktyczne, nie może prowadzić do stwierdzenia jego nieważności, jeśli w innych motywach przedstawiono wystarczające uzasadnienie.

(por. pkt 81)

5. Rozporządzenie nr 872/2004 dotyczące dalszych środków ograniczających w odniesieniu do Liberii, jak również rozporządzenia nr 1149/2004 i nr 874/2005 zmieniające to pierwsze rozporządzenie, dotyczą wyłącznie funduszy i zasobów gospodarczych znajdu-

jących się na terytorium Wspólnoty i w związku z tym nie wywołują żadnych skutków poza jej terytorium. Omawiane rozporządzenia nie naruszają zatem zasady terytorialności. Okoliczność, iż działania, które doprowadziły do przyjęcia zaskarżonych rozporządzeń, wywołują skutki jedynie poza terytorium Wspólnoty, jest pozbawiona w tym względzie znaczenia, ponieważ środki przyjęte na podstawie art. 60 WE i 301 WE, takie jak omawiane rozporządzenia, mają na celu właśnie wykonanie przez Wspólnotę wspólnych stanowisk i wspólnych działań przyjętych na podstawie traktatu UE dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz przewidujących działanie w odniesieniu do państwa trzeciego. Ponadto zgodnie z art. 11 ust. 1 UE jednym z celów WPZiB jest utrzymanie pokoju i umacnianie bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z zasadami

Karty Narodów Zjednoczonych. Cel ten w oczywisty sposób nie mógłby zostać zrealizowany, jeżeli Wspólnota mogłaby podejmować działania tylko wtedy, gdy sytuacja stanowiąca podstawę dla przyjętych przez nią środków wywoływałaby skutki na terytorium Wspólnoty.

To samo dotyczy okoliczności, iż omawiane rozporządzenia wywołują ostatecznie skutki na terytorium Liberii, ponieważ art. 60 WE i 301 WE upoważniają Wspólnotę właśnie do przyjmowania środków ustanawiających sankcje gospodarcze zmierzających do wywołania skutków w państwach trzecich.

(por. pkt 106–108)